

Een weinig bekend Hoekje van mooi Nederland.

Wij verlieten deze onze volmaakt rustige rustplaats langs den westlijk gericht afweg en doorliepen een licht-bewogen terrein, niet minder houtrijk dan de rest, doch deels nog uit piepjong gewas bestaand. Bij het laatste snijpunt betraden wij den Vossenweg. Deze draagt zijn naam naar het felle roofdier, dat tot wanhoop der omwonende kippenhouders maar al te veel op den berg huist. Zij hebben meer dan één manier om hem te vangen, waarvan wel de wreedaardigste is dat ze een jong zien te pakken te krijgen, en dat dan lang-uit gespannen houden terwijl ze met een oneffen getand stuk hout bij wijze van een strijkstok of zaag over zijn balg strijken. Op het naargeestig geluid dat het zoo mishandelde jong maakt, komt de oude dan aanzetten om in den val te geraken.

De Vossenweg voert door het hart van Bergerbosch. Hij laat niet toe zijne schoonheid te beschrijven. Het gemengde bosch van dennen, sparren en lariksen is somber, doch de sleuven tusschen de perceelen laten rijklijk licht toe, dat de heerlijkste spelingen veroorzaakt. Groote rijkdommen aan zwaarbeladen boschbessenplantjes laten geen stukje gronds onbenut daar liggen, en licht, lucht, naaldhout, hun kleine struikjes, benevens — niet te vergeten — vogelengezang omringen u van top tot teen. Hier schrijdt ge voort als een boschbewonende kluisenaar die op 't vergaren van zijn kost uit is.

De weg nam een flauwe draai en liep nu kaarsrecht tegen de helling van den Rüsberg op. Wederom staande op het kruispunt zijner twee regelmatige wegen, rees eene gedachte bij mij op: of niet wellicht ook deze berg voormaals een kwelberg zou zijn geweest, en

de heugenis daaraan dan bewaard in den naam van den zoo zorgzaam aangelegden, regelmatig stijgenden „Diepen zonderweg”, waarvan de beteekenis dan klaar zoude wezen, als te zijn „de diepe weg waarlangs de zondaars naar de gerechtsplaats boven werden gebracht”

Recht doorgaand, nam weldra het duistere woud ons weer op, en na ons aan het daglicht te hebben weergegeven, voerde onze weg nog een kort eind door het hakhout. Toen stonden we weer bij het tolhuisje aan den grindweg, daar waar de berken hun plaats ruimen voor de beuken.

OOSTELIJKE HELLING VAN DEN BERG MONFERLAND.

Nog één moot van den grooten visch rest ons. In het westen dalen de hellingen van dit laatste deel der heuvelstreek af naar de vlakte van het gehucht Loerbeek, dat voor korte jaren ook het laatste overblijfsel zag slopen van het kasteel Lobberik, welks naam het verbasterd draagt. De noordelijk hellingen zijn het gehucht Kilder toegewend, welks naam niet anders beduidt dan *kelder*, naar een *cellarium* of ondergrondschen voorraadschuur, die hier — als op meer plaatsen — voorheen moet geweest zijn. Breiden zich al verder de oostelijke heuvelribben met hun plooiën uit naar het veld van 't gehucht Braamt, welks naam van den aangehangen / ontdaan, zich herkennen laat die te zijn van den braam- of bremstruik, zoo vleit in het uiterste zuidoosten van dit laatste bergdeel het dorp Zeddem zich tegen zijn grindige en zandige flanken.

De stichting van dit dorp op deze plaats laat zich eenerzijds verklaren uit de omstandigheid dat oudtijds alhier een watertje moet hebben